

Împăcarea

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 13.09.2018, Actualizat: 13.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

În articolele anterioare ne-am ocupat cu partea negativă a împăcării, aceasta înseamnă, cu întrebarea: ce se întâmplă, dacă oamenii merg în veșnicie neîmpăcați? Am învățat, că gândul referitor la o împăcare a tuturor oamenilor – oricât ar fi aceasta de dorit – nu este în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Însă noi vrem să ne gândim nu numai la consecințele care decurg, dacă împăcarea este extinsă prea mult (așa cum face învățătura împăcării tuturor oamenilor), ci vrem să studiem și partea pozitivă a împăcării: Ce este împăcarea în natura ei? Este foarte regretabil, dacă nu cunoaștem dimensiunea împăcării și cât de mult ne-a ieșit Dumnezeu în întâmpinare în vrăjmășia *noastră* față de El și înstrăinarea *noastră* de El.

Ispășirea și împăcarea

Ispășirea (*hilasmos*) și împăcarea (*katallagē*) nu sunt același lucru. Atât în germană cât și în greacă este vorba de două cuvinte total diferite, care au și un înțeles diferit. În cadrul *ispășirii* este vorba de satisfacția lui Dumnezeu cu privire la păcat (singular) precum și de îndepărtarea păcatelor (plural) credincioșilor. S-ar putea probabil aduce la acest numitor comun: *oamenii devin împăcați*, aceasta înseamnă, ei sunt aduși înapoi din înstrăinare și vrăjmășie; *păcatele devin ispășite*, aceasta înseamnă înainte de toate, că ele au fost îndepărtate (1 Ioan 3.5; „El S-a arătat ca să înlăture păcatele noastre”). Pentru ca oamenii să poată fi împăcați cu Dumnezeu, trebuia să se aducă o jertfă de ispășire. Jertfa de ispășire servește pe de o parte să satisfacă pe Dumnezeu cu privire la păcatul în sine și într-un anumit sens și cu privire la toate păcatele (gândul acesta îl găsim și la ispășirea făcută pentru lumea întreagă; 1 Ioan 2.2); pe de altă parte jertfa de ispășire este spre suplinire cu privire la oameni, prin faptul că Hristos a purtat suplinitor pedeapsa pentru păcatele credincioșilor – nu ale tuturor oamenilor.

În mod deosebit Pavel ne prezintă natura și urmările ispășirii.

Două slujbe ale apostolului Pavel

În 2 Corinteni capitolele 2-5 apostolul Pavel descrie două slujbe: *slujba noului legământ* și *slujba împăcării*.

Aspectul principal al *slujbei noului legământ* se referă la atitudinea lui Dumnezeu față de om: cum Dumnezeu acordă favoare *oamenilor*. El *dăruiește omului* iertarea păcatelor și scrie gândurile Sale *în inima acestuia*. Prin aceasta *omul* este în stare să cunoască pe Dumnezeu.

Aspectul principal al *slujbei împăcării* se referă la atitudinea omului față de Dumnezeu: așa cum El printr-o schimbare a acestei atitudini a produs ceva *pentru sine însuși*:

Dumnezeu voia

- „să prezinte înaintea Lui” oameni (Coloseni 1.22)
- „să împace toate lucrurile cu Sine” (Coloseni 1.20) și „să ne împace cu Sine Însuși” (2 Corinteni 5.18), respectiv
- ca noi „să fim împăcați cu Dumnezeu” (Romani 5.10)
- ca noi să fim aduși „aproape” de El (Efeseni 2.14)
- ca noi să avem „acces la Tatăl” (Efeseni 2.18).

Că oamenii să poată fi aproape de El, aceasta și-a dorit Dumnezeu deja de la poporul Israel în pustie. Lucrarea Sa, pe care El a făcut-o pentru Israel, El o rezumă în felul următor: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am *adus* aici *la Mine*” (Exod 19.4). Deci lucrarea de salvare a avut țelul acesta, *să aducă* poporul *la Dumnezeu*.

Gândul, că noi prin împăcare suntem aduși aproape la Dumnezeu, îl găsim nu numai la Pavel, ci și la Petru: „Hristos, de asemenea, a suferit *o singură dată* pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedreți [aceasta este ispășirea], *ca să ne aducă la Dumnezeu* [aceasta este împăcarea]” (1 Petru 3.18). Împăcarea (aceasta înseamnă, că noi suntem aduși la Dumnezeu) pare să fie punctul cel mai înalt la care lucrarea Domnului ne poate aduce.

Rezumând putem spune: slujba noului legământ ne arată *ce este Dumnezeu pentru om*; slujba împăcării ne arată *ce este omul pentru Dumnezeu*.

Îndreptățirea și împăcarea

Este remarcabil că în Coloseni 1.22 nu se spune: „El v-a împăcat ..., ca să vă *facă* sfinți și curați și fără vină”, sau „... *să vă prezinte înaintea lumii* ca sfinți și prin aceasta fără vină”, ci se spune „... *ca să vă prezinte înaintea Lui* sfinți și curați și fără vină”. Dumnezeu dorește să aibă oameni, care erau vrăjmașii Lui și înstrăinați de El, acum înaintea Lui sfinți (= puși deoparte pentru Dumnezeu). El dorește să aibă înaintea Lui oameni, care erau denaturați prin păcate și murdărie și pete, acum „sfinți și curați”, și aceia care au meritat numai pedeapsă și judecată, să-i „prezinte înaintea Lui Însuși fără vină”. Deoarece aici nu este vorba de satan, lume și îngeri, nici tema nu este aici îndreptățirea noastră. Nu, este vorba de *Dumnezeu Însuși* și de ceea ce *El* poate avea bucurie. – În cadrul îndreptățirii avem a face cu *vina* omului și cu poziția lui între creaturile de seama lui; în cadrul împăcării dimpotrivă, avem a face *custarea stricată* a omului și poziția lui înaintea lui Dumnezeu. Prin îndreptățire credinciosul este adus într-o stare, ca și cum el niciodată nu ar fi păcătuit. Împăcarea, dimpotrivă, reface relațiile omului cu Dumnezeu. Simțămintele lui, gândurile lui, dorințele lui sunt aduse într-o stare de care Dumnezeu are plăcere și în care omul poate întâmpina pe Dumnezeu cu bucurie și în dragoste.

Ce înseamnă împăcare?

Cuvântul grecesc pentru „împăcare” [*katallage*] vine inițial din domeniul comerțului și înseamnă: între doi parteneri de comerț este achitată o sumă, așa că ambii participanți sunt mulțumiți cu rezultatul. Aceasta înseamnă că împăcarea omului cu privire la Dumnezeu înseamnă nu numai că atitudinea omului față de Dumnezeu se schimbă, așa că omul nu mai gândește în sens negativ despre Dumnezeu. Împăcare înseamnă și că lucrurile care erau între Dumnezeu și om, sunt aduse în chip desăvârșit în ordine, așa că nu mai este nimic în calea unei părțării plăcute cu Dumnezeu.

Coloseni 1.21 ne arată despre ce este vorba în cazul împăcării omului cu Dumnezeu: „Și pe voi, care odinioară erați *străini* și *vrăjmași* în gândirea voastră prin fapte rele ...” Înstrăinarea și vrăjmașia omului trebuiau înlăturate. Omul înstrăinat și pe lângă aceasta cu gândire vrăjmașă față de Dumnezeu trebuia adus din nou aproape (mult mai aproape decât a fost Adam în grădina Eden¹) și să devină un om de care Dumnezeu să Se poată bucura, deoarece el

iubește pe Dumnezeu. Exprimat mai general: în cadrul împăcării este vorba că ceva este adus din nou în concordanță cu Dumnezeu și este alcătuit așa fel că Dumnezeu Se poate bucura de acel ceva – dintr-un dușman devine un prieten.

Când doi oameni se împacă, uneori trebuie ca amândoi să cedeze, amândoi au ceva de condamnat, amândoi au ceva de mărturisit și amândoi trebuie să biruie înstrăinarea, deoarece greșeala, vrăjmășia și înstrăinarea sunt deseori de ambele părți, chiar dacă nu totdeauna în aceeași măsură. Gândul acesta nu avem voie să-l aplicăm la relația între Dumnezeu și oameni. Dacă relația între Dumnezeu și oameni este adusă în ordine, aceasta nu înseamnă că două „grupări” și-au făcut reciproc concesii și fiecare cedează la ceva. Dumnezeu nici nu era dușmanul omului și El nici nu a creat o prăpastie de netrecut între El și om. *Omul* s-a făcut dușman al lui Dumnezeu, *el* s-a întors și s-a îndepărtat de Dumnezeu. De aceea nu *Dumnezeu* trebuie împăcat *cu omul*, așa cum se spune uneori în mod greșit, ci *omul* trebuie împăcat *cu Dumnezeu*.

Iacov, în eforturile lui de a împăca pe Esau (vezi Geneza 21.1-33,11), este o imagine a omului, care (în zilele noastre) face eforturi să realizeze împăcarea cu Dumnezeu prin propria putere. Deoarece omul gândește că Dumnezeu trebuie împăcat, el încearcă să obțină această împăcare prin tot felul de eforturi, cadouri (jertfe financiare), slujbe rituale, umilire de sine (până la pedepsire de sine), și așa mai departe. Însă omul nu recunoaște, că nu Dumnezeu trebuie împăcat, ci că el însuși trebuie împăcat cu Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi trebuit împăcat, atunci vrăjmășia ar fi trebuit să fie din partea lui Dumnezeu. Însă vrăjmășia și înstrăinarea nu erau de partea lui Dumnezeu, ci de partea omului: nu Dumnezeu S-a îndepărtat de om, ci omul s-a îndepărtat de Dumnezeu.

În ceea ce privește situația dintre om și Dumnezeu, trebuie să constatăm că îndepărtarea între cei doi devine cu precădere tot mai mare. Căci s-a arătat, că vrăjmășia omului față de Dumnezeu nu numai nu s-a schimbat, nu, ea a devenit cu atât mai rea cu cât Dumnezeu Și-a întins mâna mai mult și mai îndelungat spre om și i-a dovedit dragoste.

Vedem aceasta în istoria poporului Israel. Mai întâi poporul își face o imagine despre Dumnezeu care l-a scos din Egipt. După ce Dumnezeu a pedepsit poporul, El S-a îndurat iarăși de ei. În pasul următor poporul se îndreaptă spre idoli națiunilor. Cu toate acestea Dumnezeu le dăruiește judecători, care îi salvează. Însă ei se îndreaptă tot mai mult spre idoli. Mai târziu Dumnezeu le trimite proroci, ca să-i atenționeze. Însă aceștia sunt prizoniți și unii din ei chiar omorâți. Când în cele din urmă Dumnezeu trimite pe Fiul Său, Acesta este omorât de ei. Pilda viticultorilor din evanghelia după Marcu 12 face aluzie la aceasta: Dumnezeu trimite (simbolic) de mai multe ori pe robii Săi, ca să câștige pentru Sine pe poporul Său. Când totul a fost în zadar și oamenii au rămas în vrăjmășia lor, El a trimis pe Fiul Său preaiubit. Dar oamenii L-au întâmpinat și pe El cu vrăjmășie: „Și au pus mâna pe El, L-au omorât și L-au aruncat afară din vie” (Marcu 12.8).

Vrăjmășia omului este justificată prin voia lui, și această voie este și rămâne neschimbat orientată împotriva lui Dumnezeu. Deoarece această vrăjmășie era de neschimbat, acest om (vechi) a trebuit să fie înlăturat dinaintea lui Dumnezeu și să ia naștere o nouă creație, pentru ca vrăjmășia omului să fie înlăturată. Acest om (vechi) a fost înlăturat dinaintea lui Dumnezeu în moartea lui Hristos. Romani 6.6 exprimă gândul acesta în felul următor: „...*omul nostru cel*

vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, ca să nu mai fim robiți păcatului.” De aceea ni se cere: „dați morții mădulele voastre care sunt pe pământ” (Coloseni 3.5). Deoarece am primit o natură nouă și Dumnezeu ne vede acum „în Hristos”, Omul al doilea, vrăjmășia a fost înlăturată și în locul ei a pășit prietenia. Și pentru că noi suntem acum „în Hristos” și am primit viață nouă divină, o natură nouă, suntem pe deplin capabili să iubim pe Dumnezeu și să ne simțim bine în prezența Sa.

S-ar putea ca noi să fi înțeles cu mintea *semnificația* împăcării, însă natura împăcării o vom înțelege numai atunci când vom înțelege cu adevărat cu inima, ce a făcut Dumnezeu: „... că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.10). Ispășire nu înseamnă, așa cum am amintit mai înainte, același lucru cu împăcare – în textul de bază sunt două cuvinte diferite -, dar prin ispășire Dumnezeu a pus baza pentru împăcare: ca El să ne aducă din depărtare în apropierea Lui și din dușmani să facă copii. Păcatele sunt *ispășite (îndepărtate)*, dar oamenii sunt *împăcați*, aceasta înseamnă, îndepărtarea este înlocuită prin apropiere și vrăjmășia prin prietenie, respectiv prin înfiere și filiație.

În cadrul împăcării este vorba de aceste două aspecte: pe de o parte îndepărtarea vrăjmășiei noastre, dar și înlăturarea depărtării de Dumnezeu, îndepărtare produsă de păcatele noastre.

Dar dacă numai vrăjmășia ar fi fost îndepărtată, și nu și păcatele noastre, aceasta încă nu ar însemna că Dumnezeu ar trebui să Se bucure de noi. Noi am putea să stăm încă neutral față de Dumnezeu. Probabil se va putea cel mult obține, că Dumnezeu nu mai trebuie să privească cu tristețe spre noi – deoarece vrăjmășia a fost îndepărtată. Însă acum noi nu numai că nu mai suntem dușmani, dar și muntele de păcate, care ne despărțea de Dumnezeu, a fost înlăturat. De aceea noi putem fi în apropierea lui Dumnezeu. Și pentru că am devenit unii care iubesc pe Dumnezeu, Dumnezeu poate acum să privească cu bucurie la noi.

După ce Dumnezeu a făcut totul, ca să arate că omul nu este reabilitabil, El a îndepărtat pe primul om în moartea lui Hristos pe cruce. Pentru El are acum valoare numai Omul al doilea, care a venit prin Hristos în lume. De aceea omul poate fi plăcut înaintea lui Dumnezeu numai dacă el aparține Omului al doilea, aceasta înseamnă, dacă el posedă prin nașterea din nou natura Acestuia.

Împăcat în trupul Său de carne

Starea de vrăjmășie și înstrăinare de Dumnezeu a trebuit nu numai să fie înlăturată, ci ea trebuia să fie și judecată. „Împăcat în *trupul Lui de carne*, prin moarte” (Coloseni 1.22) arată și spre faptul că nu este vorba de *datoria* noastră (aceasta a fost plătită cu sânge), ci de *starea* noastră. Nu numai păcatele noastre sunt o problemă în ochii lui Dumnezeu, ci și natura noastră păcătoasă, stricată, carnea păcătoasă. De aceea Hristos nu numai Și-a vărsat *sângele* pentru mulți „spre iertarea păcatelor” (Matei 26.28), ci și El Și-a dat la moarte „*trupul Său de carne*” sfânt, nepătat, și anume nu ca să îmbunătățească carnea noastră, ci ca s-o îndepărteze judiciar și să ne dăruiască o natură nouă (natura Sa divină) (compară cu 1 Ioan 5.1).

De ce a devenit necesară împăcarea

Omul a fost neascultător de Dumnezeu în Paradis, prin aceea că a încălcat porunca lui Dumnezeu. Astfel prin căderea în păcat a venit păcatul (ca principiu rău) în lume. Însă nu numai aceasta: deoarece păcatul a pătruns în natura umană, omul a produs și o înstrăinare între el și Dumnezeu. Desigur părtășia nu mai era posibilă în continuare. Omul s-a ascuns de Dumnezeu, așa că Dumnezeu a trebuit să-l strige, respectiv să-l caute: „Unde ești?” (Geneza 3.9). Prin păcatul său omul nu se mai simțea bine în apropierea lui Dumnezeu și s-a îndepărtat de Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu a creat a ajuns stricat și a ajuns înstrăinat de Dumnezeu. De aceea trebuia adus iarăși într-o stare care corespundea scopului pentru care a fost creat: să slujească la glorificarea lui Dumnezeu.

Deja în capitolul următor (Geneza 4.16) citim despre Cain că s-a îndepărtat de Dumnezeu chiar cu un pas mai mult decât părinții lui: „Cain a ieșit din prezența Domnului”. La Cain s-a arătat vrăjmășia față de Dumnezeu deja atunci când el s-a mâniat pe Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a primit jertfa lui Abel și pe a lui nu a primit-o. Vrăjmășia lui Cain s-a extins apoi asupra fratelui său și în cele din urmă a mers așa de departe, că a omorât pe fratele său. Răutatea omului a devenit apoi atât de mare, că L-a durut pe Dumnezeu în inima Sa „că El a făcut pe om” (Geneza 6.6). În cele din urmă Dumnezeu a trimis potopul și a nimicit pe toți oamenii, în afară de Noe și familia lui.

După ce Dumnezeu a dat exercitarea autorității în mâinile lui Noe, vedem cum omul a eșuat deja în timpul vieții lui Noe în exercitarea acesteia și nu s-a putut stăpâni nici măcar pe sine însuși. Istoria în continuare a omului este plină de dovezi, cum omul a folosit abuziv autoritatea. Astfel guvernarea și autoritatea în mâna omului a fost folosită să mărească îndepărtarea de Dumnezeu. Mâinile omului ar trebui de fapt să slujească pentru a face voia lui Dumnezeu, pentru ca omul să fie spre onoarea lui Dumnezeu (Isaia 43.7). Însă în loc de aceasta, vrăjmășia omului împotriva lui Dumnezeu a devenit tot mai mare. Aceasta s-a arătat de exemplu în felul cum Israel a tratat pe mesagerii lui Dumnezeu, care trebuiau să ducă poporul înapoi la Dumnezeu. În cele din urmă vrăjmășia omului împotriva lui Dumnezeu a atins punctul culminant atunci când Domnul Isus a venit pe pământ. El Însuși a trebuit să spună: „M-au urât fără temeii” (Ioan 15.25; compară cu Psalm 69.4). Ura lor a ajuns la culme în strigătul: „Răstignește-L! Răstignește-L!” (Luca 23.21; Ioan 19.6). Dragostea lui Dumnezeu a făcut să iese mai clar în evidență vrăjmășia omului.

Toate acestea arată, cât de mult era necesar ca vrăjmășia și înstrăinarea să fie înlăturate și onoarea lui Dumnezeu să fie restabilită. Dacă starea de vrăjmășie și înstrăinare ar fi rămas așa, atunci satan ar fi avut motive să se bucure și să serbeze un triumf. Lui i-ar fi reușit să smulgă lui Dumnezeu creația Sa.

Ce înțelepciune a lui Dumnezeu, să găsească o cale în concordanță cu dreptatea și sfințenia Sa, prin care El să poată așeza pe omul, care nicidecum nu voia să fie readus înapoi, într-o stare de împăcare! Deci împăcarea face ca lui Dumnezeu să nu-l mai pară rău și să nu-l mai doară în inimă, atunci când El privește la credincioși. Bucuria inimii Sale este astăzi mult mai mare decât durerea, pe care El a simțit-o cândva.

Adnotare

[1] Adam de exemplu nu cunoștea pe Dumnezeu ca Tată al său.

Tradus de la: [Versöhnung \(6\)](#)

Traducere: Ion Simionescu